

RAZNOBOJNO TKANJE RIJEČI

„Priče leže u meni poput sjemenki, potreban je samo dašak vjetra, zraka sunca ili kap gorčine da se rastvore u cvijet.“
(Hans Christian Andersen)

Pripremila
Ariana Etlinger, prof.
Grafički uredio
Stjepan Krajček, dipl. uč.

Između dviju modrina

Rukom sam doticala željezne stupiće za koje su vezani brodovi i brodići, čamci i gliseri našeg prekrasnog Zadra. Svake večeri, baš kao i ove, promatrala sam zadirajući, misteriozno plav odraz neba na morskoj pučini. Nismo ni svjesni koliko ovakav prizor može motivirati, koliko nas jako može taknuti i duše nam dodirnuti. Šetala sam svake noći pokraj te ograde i dobivala motivaciju za nastavak nečega što nisam završila, za početak nečega što nisam započela i za još veću vjeru u lijep kraj nezapočetog i nezavršenog.

Crta koja je odvajala nebo i more svaki se dan uzdizala kao čovjek koji je odlučio postati novi heroj cijele Dalmacije, ali ta crta se u vrijeme oseke i spuštala poput čovjeka pred čijim se očima ruše kuće, zemlja lomi, a svijet nestaje. Nakon spuštanja crta se ponovno uzdiže pa se opet spušta, baš kao i ljudi. Kada sam bila mala, često sam pitala mamu: "Mama, zašto nebo plače?", a ona bi mi odgovarala: "Kada se ti uzrujaš ili si tužna, bude ti teško, imaš osjećaj kao da nosiš teret na leđima... što ti je lakše? Isplakati se i podijeliti to s nekim ili šutjeti i čuvati sve u sebi?" Istina, trebamo podijeliti svoje probleme s nekim, kao nebo svoje suze s morem. Između tih dviju modrina postoji prijateljstvo, mir i povezanost dok između različitih vjera, rasa, država, drugačijih osoba često ne postoji ništa osim mržnje, bijesa, sebičnosti, rata... Nisu za to krivi on, ona, oni, one, nego svi mi. Nastavila sam hodati i gledati miran i tih noćni prizor pun zvijezda i riba, života i kisika. Šećem, promatram, razmišljam i zamišljam kakav bi svijet bio kada bismo svi mi bili poput neba i mora, kakav bi bio kad bi sve imalo smisao i razlog, kada bismo bili povezani crtom doživotnog mira i prijateljstva...

Tada bi svijet bio lijep, pun dobrote i časti, pravednosti i plemenitosti. Sve bajke i svi snovi postali bi stvarnost. U tom svijetu svako dijete i odrasla osoba želi mir i dobrotu, ništa više. Još uvijek je morsku pučinu obasjavao Mjesečev sjaj uz koji su svjetlucale brojne zvijezde rasute po tamnomodrom nebeskom svodu.

Završila sam s promatranjem savršenog noćnog prizora. Kako sam došla, tako sam i otišla, tihim polaganim korakom dodirujući one iste željezne stupiće za koje su bili vezani brodovi i brodići, čamci i gliseri našeg prekrasnog Zadra.

Emanuela Jeleč, 8. d

Dogodilo se u hrastovoј šumi

Poput jeseni, zime, proljeća i ljeta, brzo nikne razgovor u hrastovoј šumi. Teče kao potok lijepi, šumori kao hrastovo lišće u jeseni. Razne teme, poneka svađa, živahne rasprave i neobične traćeve dijelili su Anka i Pepko.

„Jooo...! Kak je dan lep den. Al' ti vrepci su za poludeti, kak da su na navijanje!“ reče Anka.

Anka je bila mali tvrdoglav pužić koji je jako volio svoga muža Pepka. On nije bio puž, bio je vjeverica. Zato su Anku izbacili iz kuće. Sada živi s mužem u jednoj rupi u starom, lijepom, plemenitom, velikom hrastu lužnjaku. Odabrali su njega, cara svih hrastova u šumi, zato što je bio najbolji, najjači, najprostraniji i najpoznatiji, no i najstariji. Uskoro se trebao urušiti, ali tko su Anka i Pepko da to znaju...?

„Čuj Anka, nemoj ti meni ništ pripovedati. Da nije vrapčića, ti ne bi imala dost sna i možda bi ti se sad pojavili i podočnjaci, znaš... A veliš da želiš biti najlepša u ovoj šumi!“ odgovori joj Pepko.

„Vidiš, od svih bedastih stvari kaj ti pripovedaš, ovo ti je nekaj pametnog. Idem ja onda gore pa da si lepo odspavam da bum naajlepša u celoj šumi!“

„Došel bum i ja za tobom“, priopćio je Pepko Anki smiješći se.

Pepko i Anka nisu znali da će se upravo dogoditi najgore.

Zaškripao je krevet pod Ankom dok je ulazila u njega.

„Kaj si ti to pojela da tak škripi ispod tebe? Debeela jedna moja...“ uvrijedio je Pepko Anku, iako to nije želio.

To su bile zadnje riječi koje su izgovorili. Začuo se jaki „krcccc!“ i onda se dogodilo. Bilo je kao potres, jače nego kada lišće pada u najstrašnijim jesenskim olujama.

Srušilo se drvo hrasta, a s njim mali životi Anke i Pepka. Zadnje su im riječi bile ružne, iako su se voljeli. Nitko poslije nije tugovao za njima.

A hrast? Zamijenio ga je mlađi i ljepši.

Sve je bilo kao da nikada nije ni bilo.

Laura Jakopanec, 8. d

Pogled na moju zelenu Hrvatsku

Mmmhhh... miris pečene prave škarpine i pohane ekološki uzgojene tikvice prođe stubištem zgrade u zagrebačkoj Hruševečkoj 3. Moja mama oduvijek kuha i peče vrlo ukusno...

Kad sam ušao, moj mlađi brat čopkao je kiselu salatu koju je sestra naočila toliko da je načinio grimasu zbog koje mu se lice smežuralo tako da je izgledao kao najstariji starac koji je prošle godine navršio 137 godina, iako danas u Hrvatskoj 110-godišnjaci više nisu rijetkost. Kako god, s tom facom preplašio bi ili nasmijao i tigra.

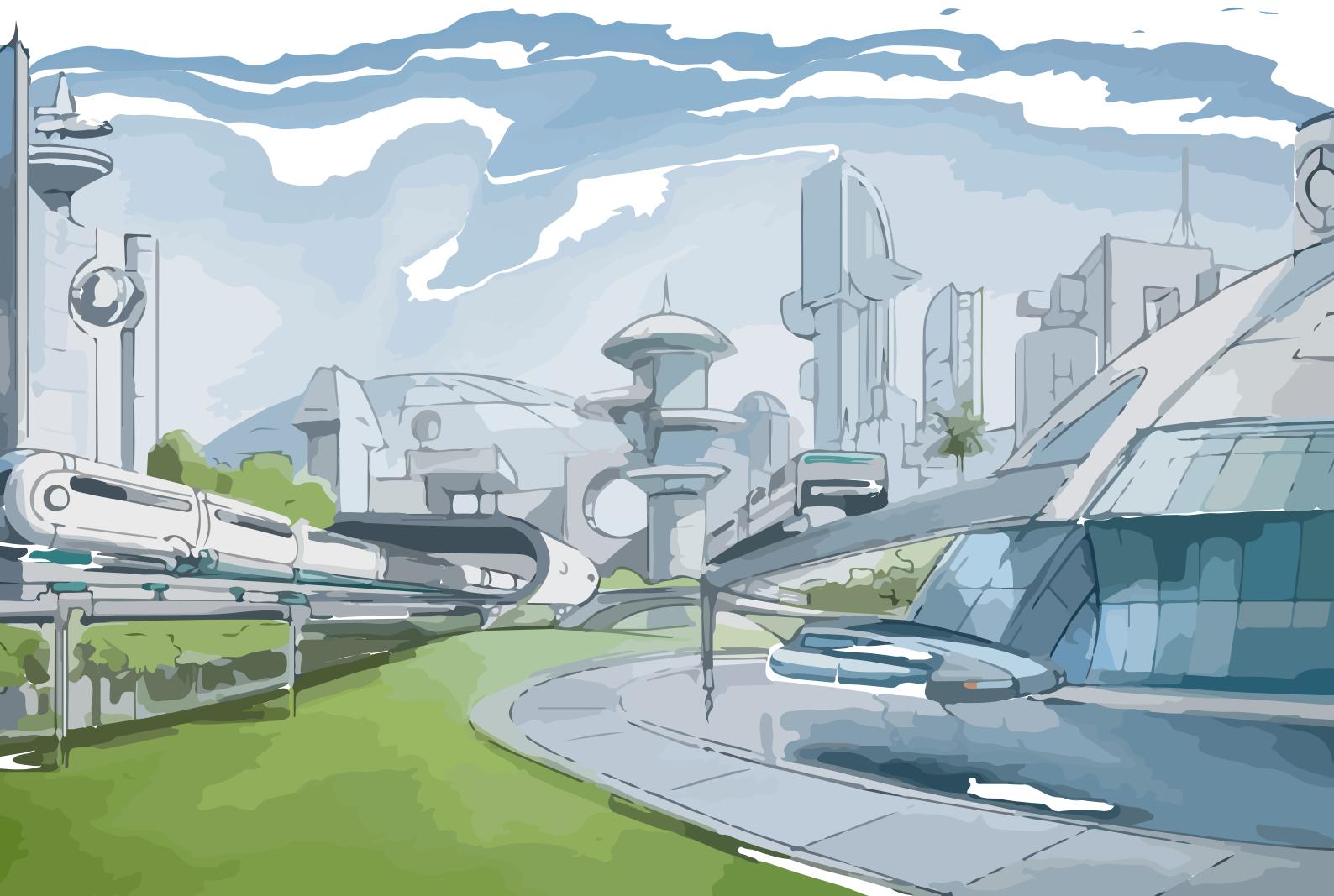
Tikvice koje je mama pripremila, moja je baka uzgojila na svom balkonu. Na njezinome balkonu u Zagrebu danas raste više od 50 sorti voća i povrća. To je vjerojatno teško zamisliti, no ona je uz odobrenje države i pomoć mojih ujaka i ostale starije rodbine produljila balkon toliko da se ni sama ne sjeća gdje je posadila luk i artičoke. Škarpine što ih mama peče jeftinije su danas na Dolcu, nego što su prije 10 godina koštale njihove loše kopije u Konzumu.

Moj tata vrlo brzo stiže na posao, iako radi u Vukovaru, koji danas nije samo turističko, već i tehnološko-industrijsko središte. Tamo proizvode najbolje robote koji plešu, a kad im daš biološki razgradivo ulje, oni kao da pokakaju matice i vijke. Tata, putujući na posao, koristi leteću dionicu koja se zove AZ-53, slično onoj autocesti A3 koja je do prije 3 godine bila najduža. Ona se zapravo i ne vidi, ali vozila, kao što su helikopter, dron, avion, leteći automobil i slična, idu točnim koordinatama kao da je tamo stvarno neka cesta. Moj je tata nabavio leteći automobil, ili kako to Amerikanci kažu carfly, koji ide na pogon ostataka hrane, npr. lazanja koje nisi pojeo. Sad je nedavno patentiran novi izum koji se koristi na dva načina. Prvo, ostatke hrane koju nisi pojeo, ne bacиш, nego odeš do benzinske postaje, staviš to na pladanj koji odleprša do restorana pored postaje gdje možeš jesti svakakve specijalitete ili nespecijalitete. Drugo, ako želiš ići automobilom, uzmeš drugi dio hrane staviš ga u jedan otvor i onda se hrana, koju si stavio, rastapa na temperaturi od nekih 200 - 300° C, a potom se tom smjesom napuni spremnik. Nisam siguran kako to funkcioniра, ali je uspješno već puna 4 mjeseca. Moj tata već dulje vrijeme radi dobro, plaća mu je solidna, a ima i puno vremena za obitelj.

Kad ide na poslovno putovanje, ima neku spravicom koja može prikazati hologram u određenom formatu, primjerice: cijela soba, samo dio sobe ili kako god želi. Taj izum osmislio je hrvatski inovator Đorđe Pernar, koji će još malo usavršiti i svoj najnoviji izum koji može pomoći holograma ili virtualne stvarnosti prikazati neki lik iz filma s kojim onda možeš komunicirati, npr. prikazati Luke Skywalkera iz Ratova Zvijezda da bi bolje proučio sastav svjetlosnog mača. Siguran sam da će on to i uspjeti.

A ja? Svakog se popodneva nakon školskih obveza popnem na krov, legnem ispod našeg obiteljskog hrasta, pustim glazbu koju čujem samo ja jer zvučnik locira zvučne valove samo u moje uho, što je zapravo i dobro jer ne moram namještati slušalice koje smetaju. Zna se ponekad dogoditi da se taj zvučnik pokvari pa zvuk čuju i drugi u prolazu. Kada legnem, osjećam se kao da letim jer je madrac toliko udoban, a pogled na moju zelenu Hrvatsku tako zanimljiv i lijep.

Zdeslav Gracije Medić, 8. d

Sjećanje na uspomene

Bilo je to davno. Bila sam još malo dijete. Sjećam se divnih mirisa koje je moja prabaka stvarala u svojoj maloj kuhinjici u Zagorju. Bili su primamljivi i kao da sam već mogla osjetiti to fino jelo u ustima.

Prišla sam starim drvenim, već ispucalim i vlažnim vratima. Iza njih ugledam svoju prabaku kako za starim bijelim, pomalo hrđavim štednjakom peče zagorske štrukle. Znala je da su mi najdraži pa ih je pekla samo za mene. Iznad tog štednjaka bio je prozor u bijelom, isto tako ispucalom, drvenom dovratniku, u koji bi se moja prabaka uvijek zagledala. Ne znam zašto. Gledao je na puteljak i na uzbrdicu s ponekim drvetom, a iza drveća nazirale su se male kućice naših susjeda. Ovdje u Zagorju bilo je mirno, sve tako tiho, mogao se čuti svaki lavež, svaki šum drveća, svaki pokret... U kuhinji je bilo toliko tiho da sam mogla čuti pucketanje tijesta zagorskih štrukla.

Jako sam voljela taj zvuk. Bio je umirujući. Sve je bilo tako umirujuće, lijepo, ljetno, mirišljavo, zeleno, bijelo, drveno...

Sjela sam za stol koji je isto tako bio drven i ispucao kao i većina namještaja u kući. Bio je prekriven stolnjakom koji je moja prabaka sama sašila, i to kad joj je bilo samo 11 godina. Moram priznati da joj dobro ide, ali možda zato što su je učili od malena, još dok je bila curica od 5 godina. Stolnjak je bio bijel, na krajevima čipka, a po cijeloj površini narančasti i žuti suncokreti s obrisima crvenih ruža ponegdje.

Iza moje stolice, koja je bila od istog tamnog drveta kao i stol, nalazio se prozor. Prozor kroz koji sam jako voljela gledati jer je imao pogled na predivno dvorište u kojem sam se uvijek igrala. Ponekad bi došao i moj djed pa bismo se on, moj pas Medo, prabaka i ja igrali zajedno ispod tog posebnog drveta trešanje. U proljeće bih se uvijek penjala na to drvo i pljuckala koštice na drvo jabuke naših susjeda. Na tom drvetu jabuke bili bi moji prijatelji i tako bih i na njih pljuckala, a i oni na mene. Svi bismo se okupili, rasporedili se u dvije grupe, popeli se na svoje drvo i počeli s igrom. Kad god pogledam u taj prozor, imam leptiriće u trbuhi jer znam da se poslije ručka idem igrati s prijateljima, djedom, Medom, prabakom... Možda i prabaka ima neka sjećanja kada pogleda kroz taj drugi prozor... A onda prabaka donese na stol štrukle. Napokon taj blagoslov!

Sve su to sada samo sjećanja. Moj djed, prabaka,
Medo, Zagorje, prijatelji, prozor, dvorište, drvo...
Kuća je srušena, djeda, prebake ni Mede više
nema. Prijatelje više nisam vidjela, vjerojatno su
već odrasli i odselili se.
Sve je to lijepa uspomena.

Laura Jakopanec, 8. d

Dječja bijela želja

Već tri godine nije padao snijeg. Svaki Božić provodila sam u kući gledajući kroz prozor kapi kiše u nadi da će se smrznuti u milijune sitnih kristalića koji će stvoriti bijeli pokrivač nad gradom.

Ove su godine na vijestima najavili da neće biti grudanja, snjegovića i nijednog bijelog krova u gradu. Izgubila sam vjeru u mamine riječi: „Zlato, ove godine bit će drukčije. Ljudi će u kaputima, toplim kapama i šalovima hodati bijelim ulicama, a ti, tata i ja grudat ćemo se od jutra do mraka. Sve će biti kao kada si imala pet godina.“ Sama pomisao na te tople riječi tjerala mi je suze iz očiju i svaki put, kada bih ih čula ili ih se sjetila, otrčala bih u sobu, legla u krevet i uvukla se pod pokrivač. Tamo bih plakala dok ne bih zaspala od umora... Kada sam otvorila oči, vidjela sam mamu. U rukama je držala svoju crvenu kapu obasutu bijelim pahuljicama. Nosila je novu zimsku jaknu koja joj odlično pristaje. Sretnim glasom nagovara me da izađemo van. Odjenula sam toplu ljubičastu vestu, plavu jaknu, zelene čarape do koljena, smeđe čizme i kapicu na glavicu za kraj. Primila sam mamu za ruku i izašla iz kuće na ulicu, a ispred mene... divan, blistav, hladan snijeg. Skakutala sam po bijelom pokrivaču i smješkala se mami sve dok se odjednom nije pojавilo sunce i otopilo dječju radost. Bio je to samo san. Otvorila sam oči i uzdahnula. Okrenula sam se prema zidu i razmišljala zatvorenih očiju. Tiho sam uzdahnula i onda šapnula: „Sve bih dala samo za jedan snježni dan.“ Prošlo je neko vrijeme. Bez pozdrava ili ikakvog kucanja, u sobu mi uleti tata. Jedino što je rekao prije no što je otišao, bilo je: „Pogledaj kroz prozor.“ Ustala sam i došetala do prozora... Imala sam što vidjeti!

Nisam vjerovala svojim očima, toliko sam se tome nadala, a sada se doista i ostvarilo. Imat ćemo bijeli Božić!

Emanuela Jeleč, 8. d

Majčin dan

Majčin dan je dan posvećen posebnim osobama koje nas odgajaju i koje su cijeli život uz nas. Naše mame jako su brižne i uvijek su uz nas kada trebamo pomoći ili podršku. Ponekad govorimo ružne stvari o mamama, a jednom kada ih više ne bude bilo, bit će nam teško u srcu i više im se nećemo moći ispričati. Ponekad kada se moja mama izdere na mene zbog neke gluposti, zatvorim se u svoju sobu i potiho govorim ružne riječi o njoj, a kada izbacim svu ljutnju iz sebe, ispričam se Bogu za ono što sam rekla. Moja mama cjeni svaku sitnicu koju dobije od muža, sina, kćeri, tate, mame. Jedino što ne voli jest neposluh i durenje. I kad se moja mama dere na mene, volim ju najviše na svijetu i najbolja je.

Sara Vragović, 8. d

Kolibra

Bilo je to jedne olujne i hladne noći. Sjećam se kao da je bilo jučer. Uz to me vežu jezive, ali i prelijepo tople uspomene. To je priča o kolibi.

Kolibra se nalazila i još uvijek se nalazi u šumi. Bila je to lijepa vikendica u boji keksića kakve bi mi često pekao moj kum Miroslav Šego. Ta je koliba bila moj drugi dom. Jednoga mi je dana kum šapnuo da je koliba moj dvorac i da sam ja princeza tog dvorca. Ja kao princeza, on kao počasni sluga, svoj smo dvorac nazvali Keksić. Koliba je bila lijepa, drvena, a oko nje se prostirala zelena šuma. Tamo sam bila najsretnija. Tamo sam bila princeza, igrala se s kumom, pjevala pjesmice... Naučila sam voziti bicikl, crtati, plesati... U kolibi i oko nje naučila sam sve što jedno sretno sedmogodišnje dijete treba znati, a sve uz pomoć svog pomalo debeljuškastog i čelavog kuma koji me uvijek znao nasmijati. Bio je najbolji prijatelj mojih prvih sretnih i lijepih godina. Ne želim reći da mi kasnije godine nisu bile lijepe, ali taj dio života, koji je obilježio kum Miroslav, bio je poseban.

Jednog dana tata me posjeo u auto. Pitala sam kamo idemo, a on mi je rekao da sam već velika djevojčica i da će razumjeti ono što mi treba reći. Rekao mi je da je kum bolestan i da ima tumor na mozgu. Nisam znala što znači imati tumor na mozgu, jedino sam razumjela da je bolestan. Ušli smo u bolnicu posjetiti kuma zadnji put. Tada nisam znala da je to posljednji susret. Kad sam ušla u skučenu bolničku sobu, bila sam presretna što ga vidim. Potrčala sam ga zagrliti, no to više nije bio topao zagrljaj pun ljubavi. Bio je hladan kao da smo stranci. Ja sam za njega bila stranac, nije me se sjećao jer je izgubio pamćenje. Nisam mogla vjerovati, zapravo nisam željela vjerovati.

Jedne olujne i hladne noći zazvonio je telefon. Javila se mama. Odmah sam znala da se dogodilo najgore.

Ta koliba danas još uvijek postoji, ali ne volim ići tamo. Princeza više ne može i ne želi ući u svoj dvorac. Trebalo mi je dugo da se pomirim s tim da više nikada neću vidjeti kuma, najboljeg prijatelja mog ranog djetinjstva i počasnog slugu koji je kolibu pretvarao u dvorac.

Gabrijela Mikulić, 8. d

Tišina

Jednom kad zvijezde izbjijede,
Kada se svi umore,
Kada nas sudbina odvede
Iza sunčeve svjetlosti,
Andeo neka nas povede
U mračni hodnik
Koji vodi u tajnu.
Našu.

Bit ćemo samo ti i ja,
Dva bića usamljena,
Dvije sudbine iza kojih se krije
Slobodna duša.

Zagrlit ćemo se kao srodnna srca
U dvorani tihoj, bez života,
Plesat ćemo.
Dok iza nas na vrata tuga kuca,
Dok vrijeme rađa i ubija,
Dok sirotinja štuca,
Ja ću primiti tvoju ruku i željeti
Da se ovo jednog dana ostvari
I da tvoj zagrljaj mogu osjetiti
U raju nakon proživljenog života.

Emanuela Jeleč, 8. d